

ถอดเขี้ยว

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ เรามาบวชเรามาประพฤติปฏิบัติธรรม เราต้องการสังขารม อยากรู้ค้นหาความจริงใจ เราเป็นคนจริงเราอยากหาความจริง อดส่ำห้บวชอดส่ำห้เรียนเพื่อประพฤติปฏิบัติ เราเป็นพระป่า พระป่านี้ ยี่ห้อของพระป่า พระป่าคือพระปฏิบัติ

เวลาปฏิบัติเอาอะไรปฏิบัติ เวลาปฏิบัติเห็นไหม เราอยู่กับทางโลก ประชาชนเขาเป็นบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกาเขาอยากส่งเสริม ส่งเสริมคือการประพฤติปฏิบัติ ถ้าขาดแคลนสิ่งใดเขาจะส่งเสริม เวลาจะประพฤติปฏิบัติเราก็อำนาจขาดแคลนไปหมด

แต่เวลาเราจะปฏิบัติ เห็นไหม เวลาหลวงปู่มันท่านไปอยู่กับมุเซอ เวลาเขาเข้าใจผิด เข้าใจว่าเป็นเสือเหิน เขาเอาคนมาเฝ้าเอาคนมาดู ท่านก็พยายามประพฤติปฏิบัติของท่าน จนกว่าเขาเปลี่ยนใจของเขา เขาเห็นโทษของเขา พอเห็นโทษของเขา เขามาฝากตัวเป็นลูกศิษย์

แล้วเวลาเขามาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ แล้วเขามาดูแลเขายังต่อว่านะ “อยู่อย่างกับสัตว์ อยู่อย่างกับหมูป่า” เพราะที่มันเวลาฝนตกดินมันเป็นตมเป็นเลน เวลาเดินจงกรมก็เดินจนเตะรากไม้ อยู่ได้ยังไง เห็นไหม ขนาดเขาเป็นมุเซอนะ เขาอยู่ป่าอยู่เขา ความเป็นอยู่ของเขาเขาคู้นเคยอย่างนั้นอยู่แล้ว แล้วเขามาเห็นว่าความเป็นอยู่ของหลวงปู่มันกับมหมันอยู่ได้ยังไง เขาบอกอยู่ได้ยังไง มาอยู่ได้ยังไง ทำไมอยู่ได้ ทำไมไม่บอกๆ แต่บอกตอนนั้นเขาก็ไม่เชื่อใจ เห็นไหม

เวลาจะปฏิบัติเอาอะไรปฏิบัติ เราก็อำนาจขาดแคลนไปทุกเรื่อง ประชาชนเขาอยากส่งเสริมอยู่แล้ว เขาอยากต้องการผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงอยู่แล้ว เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราต้องมีหัวใจเราปฏิบัติใจ เพราะเราเป็นคนนะ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา พุทธศาสนาเวลาสอนๆ ถึงสังขารม สังขารม ทุกข์ สมุทัย นิโรค มรรค นี่สังข

เวลาจิตใจของเราถล่นออกมาจากอริยสังข์ ถล่นออกมาจากทุกข์ สมุทัย นิโรค มรรค เห็นใหม่ เวลา มรรค มรรคญาณ มรรคมันเกิดขึ้น มรรคมันพิจารณาของมัน มันถอดมันถอนของมัน เห็นใหม่ เวลาจิตมันถล่นมาจากอริยสังข์แล้วจิตมันมาจากไหน

เวลาจิต เวลาเราเกิดมาเป็นคนเห็นใหม่ นี่เกิดในวิภวภูติ จิตมันเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นมนุษย์ เป็นสัตว์นรกอเวจี เห็นใหม่ เวลาเกิดเป็นคน เกิดเป็นคนเกิดมีศักยภาพ มนุษย์มีสมองมาศึกษาพุทธศาสนา มาศึกษาพุทธศาสนานะ ศึกษาเอาไว้ทำไม เห็นใหม่ ปรีชาดี ศึกษาไว้เพื่อปฏิบัติ เราศึกษาไว้เป็นแนวทางนะ

เพราะมนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ มนุษย์เป็นผู้ที่มีปัญญาไง เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมาก็กลัวคนอื่นจะหลอกเราไง กลัวครูบาอาจารย์จะหลอก กลัวสังคมจะหลอก กลัวจะหลอก ไปหมด มีทิฐิมานะว่าตัวเองนี่สูงส่ง เวลาไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือศึกษามาด้วยกิเลส พอศึกษาขึ้นมาแล้วก็มาถือดี ถือดีว่าเรารู้ เราเห็น เราเข้าใจ นี่เป็นพุทธพจน์ คนอื่นพูดไม่มีค่า เรามีค่า มีค่าเพราะอะไร? มีค่าเพราะมันเชื่อ ใจ มีค่าเพราะมันเชื่อ มีค่าเพราะมันยอมรับ พอยอมรับขึ้นมามันก็ว่าสิ่งนั้นถูกต้องๆ เลยศึกษามาเป็นทิฐิมานะ

เขาศึกษาไว้เป็นแนวทาง เขาศึกษานี้ปรีชาดี ปฏิบัติ ปฏิเวธ เวลาศึกษาปรีชาดีขึ้นมาปฏิบัติ ปฏิเวธ เวลาศึกษาเราปฏิบัติเห็นใหม่ แต่เวลาเราปฏิบัติ เรามาบวชเป็นพระกัน เราบวชเป็นพระ มานี้ครูบาอาจารย์ท่านบอก เห็นใหม่ อยู่ที่บ้านตาดเวลาเขาจะเข้ามาในวัดในวา ท่านบอกว่า “ให้ ถอดเขี้ยวถอดเล็บไว้ที่ประตูนั้นก่อนนะ” เวลาเรามาถอดเขี้ยวถอดเล็บของเราไว้ที่ประตู อย่าเอา เขี้ยวเอาเล็บเข้ามาด้วย อย่ามาทางเขี้ยวทางเล็บมาตบมาฉีกกันในวัดนี้

นี่ก็เหมือนกัน เราเห็นสัตว์ใหม่ เวลาสัตว์เราเอามาเลี้ยง คูสิ สุนัขเวลามันดูเห็นใหม่ เขาใส่ ตะกร้อมันไว้ สัตว์นี้ เวลาเงเขาเอามาเลี้ยงเขาตัดเขี้ยวมัน เวลาเขาจะตัดเขี้ยวตัดเล็บของสัตว์เขาทำได้ คูสิ สุนัขเราเอามาเลี้ยงไว้เล็บมันยาวเขาตัด เวลาเขี้ยวมันมีปัญหาพาไปหาหมอ เขาตัดได้ ทั้งนั้น เวลาเขาตัดเขี้ยวตัดเล็บทางพวกสัตว์เดรัจฉานเขาตัดได้เลย เขาทำได้เลย

แล้วของเราเห็นใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า “ถอดเขี้ยวถอดเล็บไว้วันละ อย่าเอาเขี้ยวเอา เล็บมาทางกัน มาทำร้ายกันในสังฆมณฑล” เราบวชมาเราบวชมาเพื่อทำไม ถ้าเราบวชเรามาถอด เขี้ยวถอดเล็บ เราถอดกิเลสตัดค้นหาความทะยานอยาก แล้วมันจะไปถอดที่ไหนล่ะ ถ้าเราถอดที่ ไหน เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็ต้องว่าต้องมีความสะดวกพอสมควร เราถึงปฏิบัติได้ แล้ว เลี้ยวนี้ปัญญาชน คุณภาพชีวิต ชีวิตที่สูงส่ง ปฏิบัติขึ้นไปนี่

ไอนั่นมันเรื่องโลก เอาเรื่องโลกมาได้ยังไง เห็นไหม คุณติ ตอนนี้ธรรมทูตๆ เราจะไปเผยแผ่ธรรมกัน ไปทางตะวันตกเห็นไหม ไปถึงบอกว่าเขาหิมะตกนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะไปทางตะวันตก สมัยเราอยู่อีสานวิตกกังวลกันไปหมด เอาผ้าหนาๆ เอามาตัดเป็นจีวรจีวรกันเพื่อไปนะ เวลาไปเห็นไหม นี่ไง เวลาเขาไปแล้วเขาไปอยู่ในตึก เพราะเวลาหิมะมันตกออกมาไม่ได้

สิ่งที่เวลาเราไปธรรมทูตจะไปเผยแผ่ศาสนา แล้วเวลาหลงตาท่านบอกลงไป เอาอะไรไปเผยแผ่ จะเอาอะไรไปเผยแผ่ศาสนา มีอะไรไปเผยแผ่ แต่ถ้าเวลาเราเห็นไหม เราศึกษามาเราศึกษา มาเพื่อประพฤติกปฏิบัติเอาจริงเอาจังของเราขึ้นมา เรามีคุณธรรมใหม่ หัวใจเราเป็นธรรมใหม่ ถ้าหัวใจเป็นธรรมที่เราจะมาสำรอกคายมันออกเห็นไหม มันถอดเขี้ยวถอดเล็บ เวลาเขาถอดเขี้ยวถอดเล็บ เวลาสัตว์เห็นไหม เวลาสัตว์ที่มันคุ่มนร้ายเขามีคอกขังมันไว้ เขาขังคอกไว้เพราะว่ามันเป็นสัตว์ สัตว์หน้าขนไว้ใจไม่ได้ เราเลี้ยงสิ่งใดไว้เวลามันพิวสัจขาด มันโกรธ มันกัดทั้งนั้น แล้วยิ่งมันเป็นสัตว์อย่าเข้าไปใกล้มันเลยนะ สัตว์นี้

เวลาเป็นสัตว์ คุณติ ช้างเวลามันตกมันเห็นไหม นั่นนะเวลาช้างตกมันขนาดครวญช้างมันยังฆ่าเลย เวลาสัตว์เครื่องานเห็นไหม ขนาดอย่างนั้นเขายังถอดเขี้ยวถอดเล็บมันได้ แล้วเรานี้เราเป็นสัตว์ประเสริฐ เราเป็นคนเรามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาครูบาอาจารย์ท่านไปศึกษากับท่าน หลวงตา ท่านบอกว่า “ให้ถอดเขี้ยวถอดเล็บทิ้งไว้ที่ปากประตูนั้นนะ อย่าเอาเขี้ยวเอาเล็บเข้ามา” แล้วใครมีเขี้ยวมีเล็บไหม

คุณติ ในเมื่อฆราวาสศึกษาในพระพุทธศาสนาไม่ใช่ว่าอยากออกบวช ให้โกนหนวด เห็นไหม โกนขน โกนหนวด ตัดเล็บ ตัดหนวด ตัดออกหมด สิ่งนี้มันเป็นสัญลักษณ์ของนักบวชใจ เวลาสิ่งที่เป็นวัตถุมันทำได้ทั้งนั้น แต่เวลาเราจะมาประพฤติกปฏิบัติเราจะถอดเขี้ยวถอดเล็บหัวใจของเราไม่ใช่ว่าจะมาแผ่พังพานว่าเรามีศักยภาพ

ใครไม่มี ไม่มีความคิดกันเลยหรือ เราไม่ใช่คนหรือ เราก็คงทั้งนั้น คนเรามีการศึกษาไหม มี เรามีการศึกษาทั้งนั้น เรามีการศึกษา เรามีปัญญาทั้งนั้น เราก็มียุติธรรมมีเขี้ยวมีเล็บ ใครบ้างไม่มีเขี้ยวมีเล็บ

คุณติ ดูทางโลกเขา เวลาการข่าวของเขา ฝ่ายความมั่นคงของเขาเขาหาข่าวของเขา ฝ่ายความมั่นคงเขาวางแผนของเขาเพื่อความมั่นคงของเขา เวลาการข่าวเขาเขาสู้กันในการข่าวเห็นไหม นี่ก็เหมือนกัน ไอนั่นมันเรื่องของโลกนะ ความมั่นคงของเขา แต่ของเราเราศึกษาธรรมะ

ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราฟังธรรมๆ เพื่อเตือนสติของเรา เราจะมาถอดเขี้ยว ถอดเล็บของกิเลสนะ ถ้าเรามาถอดเขี้ยวถอดเล็บของกิเลส นี่กิริยาเห็นใหม่

คุณ เวลาสมัยของหลวงปู่มั่น หลวงปู่อ่อน หลวงปู่ฝั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นเห็นใหม่ มันได้ความอบอุ่นมา หลวงปู่ฝั้นกับหลวงปู่อ่อนท่านเป็นมหานิกาย ท่านไปอยู่กับหลวงปู่มั่นนะ ท่านศึกษามาท่านบวชมาแล้วท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน กิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่มั่นท่านมีชื่อเสียงมากก็ไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่าน ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่าน ท่านอบรมสั่งสอนเห็นใหม่ โอ้ ได้คุณธรรม ได้คุณธรรมอะไร

คนที่มีความทุกข์เวลาเราทำสิ่งใดไป หัวใจของเรามันมีประสบการณ์ของมันเห็นใหม่ เรา นั่งสมาธิ เราก็เคยเห็นเคยรู้ของเรว่ามันจะเป็นสมาธิหรือไม่เป็นสมาธิ เวลามันเกิดปัญญาขึ้นมา เกิดความคิดขึ้นมาเราก็คิดว่านั่นเป็นปัญญา เกิดความคิด เกิดความเห็น เกิดจินตนาการต่างๆ แล้วใครจะแก้ไขเราล่ะ

หลวงปู่มั่นท่านแก้ไขให้หมดละ เพราะถ้าแก้ไขได้มันก็มาสะท้อนใจ คนที่มีกรรมในใจไง เรามาอาศัยท่านอยู่ แล้วเราได้ประโยชน์จากท่านมหาศาลเลย ท่านคอยชี้แนะ ท่านคอยดูแลเรา แล้วเรามันเป็นนานาสังวาส เราได้ประโยชน์จากท่านหมดเลย แล้วเวลาหลวงปู่มั่นท่านเจ็บไข้ได้ป่วย เราอยากจะอุปัฏฐากท่านเพื่อน้ำซั๊กแก้วหนึ่งยาซั๊กเม็ดหนึ่งยื่นใส่มือท่านก็ทำไม่ได้เพราะเป็นนานาสังวาส ท่านตัดสินใจยุติดีใหม่เลย หลวงปู่ฝั้นท่านกลับไปยุติดีเห็นใหม่ คนมีคุณธรรม

เพราะถ้ามันมีเขี้ยวมีเล็บใช้ใหม่ อ้าว ก็ฉันเอาประโยชน์ๆ ฉันมาเป็นลูกศิษย์ ฉันก็ฟังธรรม ฉันก็ประพฤติปฏิบัติไง นานาสังวาสก็นานาสังวาสมันทำไม่ได้ไง อ่างไง อ่างเลห์อ่างว่า นานาสังวาสรวมกันกันไม่ได้ รวมนอนกันไม่ได้ ก็ทำอะไรสิ่งใดกันไม่ได้ แต่ฉันจะเอาประโยชน์ของฉัน ฉันจะเอาแต่ความเห็นของฉัน ฉันจะเอาประโยชน์ของฉันคนเดียว นี่มันก็คิดไปได้

แต่ท่านถอดเขี้ยวถอดเล็บ ท่านวางหมด เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา แล้วเราก็ไฝ่ดีหวังดี เวลาเราศึกษาเองปฏิบัติเอง มันก็มีติดบอดไปทั้งหมด มรรค ๘ ก็มีติดแปดด้าน หลวงปู่อ่อนพูดเอง มรรค ๘ มีติดแปดด้าน เวลาบอกมรรค ๘ คำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ ความชอบธรรมทั้งนั้น แต่ปฏิบัติไปมีติดแปดด้าน ปิดมีติดหมดเลย

แล้วสององค์ไปศึกษากับหลวงปู่มั่น ไปศึกษา ไปค้นคว้า ไปประพฤติปฏิบัติตามความจริงในใจของตัวเอง นี่ยุติดีนะ ท่านได้ประโยชน์ไง ท่านได้ประโยชน์ ท่านได้ผู้ชี้แนะ นี่ไง ถอด

เขี้ยวถอดเล็บเห็นใหม่ แล้วเวลาบวชแล้วมาอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันให้ออกประพฤติปฏิบัติ แล้วมีสิ่งใดเวลาสงฆ์ก็เข้ามาหาท่าน ท่านแก้ไขให้ท่านทำให้เห็นใหม่ มันมีบุญมีคุณ ฉะนั้น คำพูดของครูบาอาจารย์ของเราท่านถึงพูดออกมาจากน้ำใจ พ่อ แม่ ครู อาจารย์ ไม่ได้พูดออกมาจากปาก ไม่ได้พูดออกมาพร้อยๆ

เวลาพูดพูดออกมาจากปากพร้อยๆ พุดมาอดเขาว่าเป็นโวหาร เป็นคำพูด เป็นคำพูดที่ออกมาจากน้ำใจ ให้เขาเห็นว่าฉันนี่เป็นคนมีคุณธรรม พ่อแม่ครูจารย์ พ่อแม่ครูจารย์ พ่อแม่ครูจารย์แล้วพฤติกรรมเอ็งนะ สิ่งทีเอ็งทำมันสมกับความเป็นพ่อแม่ครูจารย์ตรงไหน ถ้ามันสมกับพ่อแม่ครูจารย์เห็นใหม่แม้แต่ลับหลังก็ยังเคารพนะ

เวลาหลวงตาท่านจะลงมากรุงเทพฯ เวลาท่านอยู่บ้านตาดนะ ท่านบอกว่า “ต่อหน้าและลับหลังเวลาผมอยู่ที่เรียบร้อยไปหมดแหละ เวลาผมไม่อยู่นะ ถ้าเป็นสุภาพบุรุษมันต้องทำเหมือนที่ผมอยู่” แต่เวลาหลวงปู่มันท่านไม่ต้องพูดอย่างนั้น เพราะหลวงปู่มันท่านรู้ท่านเห็นของท่าน ท่านจัดการของท่านได้จบ เห็นใหม่

แต่หลวงตาเวลาท่านจะออกจากวัดมากรุงเทพฯ แต่ละทีเห็นใหม่ ต่อหน้าๆ ต่อหน้าและลับหลังให้มันเหมือนกัน ต่อหน้าทำเคารพบนอบ ต่อหน้านี้แหม เหมือนกับผ้าพับไว้โดย พอลับหลังแหมไม่อยู่หูร่าเริงทันที แล้วเวลาอยู่กับท่านนะ เวลาท่านจะออกจากวัด เข้าขึ้นมาท่านฉัน ข้าวเสร็จแล้วท่านจะออกจากวัดท่านจะไม่ให้ใครรู้เลย เพราะอะไร เพราะถ้าวันไหนหลวงตาไม่อยู่นะ โอ้โฮ มันสนุกครึกครื้น มันอิสระ แต่ถ้าท่านอยู่นี่ไม่กล้า

นี่ไง เพราะมันไม่ถอดเขี้ยวถอดเล็บจริงใจ ถ้ามันถอดเขี้ยวถอดเล็บขึ้นมา เพราะสิ่งที่เราทำมันต่อหน้าลับหลัง ทำไมต่อหน้าอย่างหนึ่งลับหลังอย่างหนึ่งล่ะ ถ้ามันจริงนะ ถ้าต่อหน้าลับหลังเห็นใหม่ ดูกิเลสนะ เวลากิเลสเห็นใหม่ มันบังเงา มันอ้างได้หมดล่ะ นี่ไง เวลาพระเราปฏิบัติแล้วมีคุณธรรมหมดล่ะ เทศนาว่าการนี้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่โอ้โฮ มันดีงามไปหมดล่ะ

มันดีงามจริงๆ แต่ดีงามแล้วมันเป็นประโยชน์กับเราหรือเปล่านั้น อย่างนี้มันไม่เป็นประโยชน์กับเราเลยนะ ไม่เป็นประโยชน์กับเราเพราะมันพูดได้แต่ทำไม่ได้ พูดได้ทำไม่ได้ พูดไปทำไม พูดไปเห็นใหม่พูดไปให้กิเลสมันตัวอ้วนๆ ไซ้ใหม่ พูดได้ทำไม่ได้ แล้วพูดแล้วก็ไม่มีใครท้วงติง แต่ผู้รู้เขามี นี่ไงถ้าผู้รู้เขามีนะ นั่นพูดอย่างนั้นถูกต้องหรือเปล่านั้น เป็นความจริงหรือเปล่านั้นเห็นใหม่ มันไปพอกพูนไปพอกเขี้ยวพอกเล็บให้มันใหญ่ขึ้นนะ เขามีแต่ถอดเขี้ยวถอดเล็บ

ถอดเขี้ยวถอดเล็บออกเพื่อทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบได้ นั่นล่ะมันจะถอดเขี้ยวถอดเล็บ มันจะถอดถอน มันจะถอดสิ่งที่ขอกใจหมดเลย สิ่งที่ปักเสียบอยู่ในหัวใจ

เวลาธรรมะเห็นใหม่ นี่ความคิด ที่ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันจี๋ทั้งนั้น จี๋โลก จี๋โกรธ จี๋หลง จี๋กุติ เวลาคนเข้าไปเหยียบจี๋ เวลาคนเขาไปตกในหลุมจี๋ เวลาคนเขาไปถ่ายทุกข์ เห็นใหม่ เขายังทำความสะอาดเลย แหม เวลาถ่ายทุกข์ถ่ายไปแล้วล้างเกลี้ยงเลย จี๋โลก จี๋โกรธ จี๋หลง เห็นใหม่ เขาถอดเขาถอนมัน แล้วนี่เวลาพูดธรรมะ แหม สูงส่ง มีคุณธรรมนะ เวลาออกมาจากสำนักครูบาอาจารย์นี่เสื่อลายพาดกลอนเลย แหม พร้อมเลยนะ ลายพาดกลอนเลย คือว่าความรู้ ฉันทมหาศาลพร้อมที่จะแสดงว่าเขี้ยวเล็บนี้ทางเต็มทีเลยนะ นั่นล่ะจี๋โลก จี๋โกรธ จี๋หลง จี๋ทั้งนั้น

แต่ถ้าเราจะถอดของเราละ เรามีสติปัญญาละ เพราะเราทำทำเพื่อใครละ? เราทำเพื่อใคร? เราทำเพื่อหัวใจของเราละ ถ้าเราทำเพื่อหัวใจของเรา เห็นใหม่ จี๋กุติ ข้อวัตรปฏิบัติที่ใครทำคนนั้นได้ ถ้าเราไม่ทำเราก็ไม่ได้สิ่งใด แล้วเราทำทำไม นี่ไง เราทำทำไม เพราะว่าอะไร

หมู่สงฆ์เห็นใหม่ จี๋กุติ เวลาหมู่สงฆ์ สงฆ์ขึ้นมามันก็เหมือนร่างกายๆ หนึ่ง ร่างกายนี้สังขะ ความพร้อมกัน เวลาอุโบสถเห็นใหม่ สงฆ์เป็นวรรคทำกรรมไม่ได้ ขาดแม่แต่องค์เดียวไม่ได้ ถ้าขาดแม่แต่องค์เดียวสงฆ์เป็นวรรคทำกรรมปรับอาบัติปาจิตตีย์ทุกองค์ ผู้ที่มาไม่ได้ เจ็บไข้ได้ป่วย มาไม่ได้ต้องให้ฉันทะมา ให้ฉันทะคือบอกกล่าวมา แล้วมันต้องมากล่าวท่ามกลางสงฆ์นี้ ว่ายังมีภิกษุอีกหนึ่งองค์ท่านมีความปรารถนาอยากจะมาลงร่วมสังฆกรรม แต่ท่านมาไม่ได้ ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย ได้มอบฉันทะคือได้ฝากให้ผมมาประกาศที่ท่ามกลางสงฆ์นี้ สงฆ์นี้รับทราบ ต้องสงฆ์นี้รับทราบ แล้วสงฆ์นี้จะลงอุโบสถ

เวลาอุโบสถแล้วมีสงฆ์ ๔ องค์ไปหาภิกษุที่ป่วยนั้นให้เขาบอกบริสุทธีมา มันยังเกี่ยวเนื่องกัน มันยังเกี่ยวเนื่องกับสังฆกรรมนี้ ถ้ามันไม่เกี่ยวเนื่องกับสังฆกรรมนี้เห็นใหม่ สงฆ์เป็นวรรคทำกรรมไม่ได้ คือเป็นวรรคเป็นตอนคือมีพรรคมีพวกมีคน มีอยู่องค์หนึ่งที่ยังไม่ได้เข้าร่วมกับสังฆกรรมนี้ ผู้ที่ทำสังฆกรรมนี้ปรับอาบัติปาจิตตีย์ผู้ที่ทำสังฆกรรมทุกองค์เลย นี่เพราะอะไร เห็นใหม่ ร่างกายๆ หนึ่ง สังขะหนึ่ง สงฆ์หนึ่ง เวลาทำสังฆกรรม ถวายของสงฆ์ๆ สงฆ์คืออะไร สงฆ์คือภิกษุ ๔ รูปขึ้นไป ๔ รูปรวมกันเป็นสงฆ์ องค์ๆ หนึ่งมีความเห็นผิด มีองค์ๆ หนึ่งที่มีความเห็นที่แตกแฉนี้ไม่ได้

เวลาทางโลกเขาประชาธิปไตย เวลาทางธรรมเราเป็นธรรมาธิปไตย ต้องเป็นฉันทามติ จะทำสังฆกรรมทุกอย่างต้องเป็นฉันทามติ ขาดแม่แต่องค์เดียวไม่ได้ ค้านแม่แต่องค์เดียวไม่ได้ ค้าน

แม้แต่องค์เดียวตั้งกรรมนั้นถือว่าล่ม นี่ไง พูดยังว่าถ้าจะถอดเขี้ยวถอดเล็บเห็นไหม ถอดเขี้ยว ถอดเล็บ ถ้าเรามีสติปัญญาแล้วศึกษามา ศึกษาธรรมวินัยด้วยความซาบซึ้ง ศึกษาธรรมวินัยไว้เพื่อ ขัดเกลากิเลส ศึกษาธรรมวินัยไว้เพื่อประโยชน์กับเรา แล้วถ้ามีความซื่อสัตย์มีความเป็นจริงอย่าง นั้นนี่ศีล ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีศีลปกติแล้วจะทำสมาธิ

พอทำสมาธิขึ้นมาสิ่งที่ว่าเขี้ยวเล็บของใจเห็นไหม ความขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้โลภ อยากจะกว้านทุกอย่างมาเป็นของเราหมดเลย ขี้โกรธ นี่ขี้โกรธ สิ่งใดไม่ถูกใจโกรธเขาหมดเลย ขี้หลง หลงตัวเองหลงทุกอย่างไปหมดเลย แล้วจะทำสมาธิได้ไหม จะทำสมาธิได้หรือเปล่า ไหนว่าจะทำสมาธิใจ ไหนว่านักปฏิบัติ ไหนว่าจะมาถอดเขี้ยวถอดเล็บ แล้วเอาเขี้ยวเอาเล็บที่ไหนมา ถอด ก็มันพอกพูนอยู่เต็มหัวใจไง โอ๊ย มีกิตติศัพท์กิตติคุณ นี่ไปประกาศมาเต็มเลย พกมา ๕๐ ใบ ๕๐๐ ใบนูนนะ แต่มันทำพฤติกรรมมันไม่สมกับเป็นความจริงเลยเห็นไหม นี่ไง มันถึงว่าซ่อน เขี้ยวซ่อนเล็บ ซ่อนไว้ทำไมละ ซ่อนไว้ทำลายตนเอง สิ่งที่ทำแล้วนะ

คุณ เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เราบวชเป็นพระ เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เรามาบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระขึ้นมาอาบัติหนักเราไม่ยากทำกัน อาบัติหนักไม่ยากทำนะ ถ้าอาบัติหนักทำ เห็นไหม ตั้งแต่สังฆาติเสสขึ้นไปภาวนาไปได้ยากแล้ว แม้แต่วิบัติ ๔ เห็นไหม เวลาเราอยู่ในหมู่ คณะเรา เวลาปฏิบัติ ทุกคนเวลาจิตมันไม่ลงๆ ภาวนาพยายามเต็มที่แล้วมันเป็นเพราะเหตุใด ตรวจสอบตัวเองก็แล้ว ถ้าว่าศีล ศีลเราก็อยู่ด้วยกันนะ ปลงอาบัติก็ปลงแล้ว ตรวจสอบทุกอย่าง พอตรวจสอบทุกอย่างแล้วถ้าไม่ลงใจในอุปัชฌาย์เห็นไหม วิบัติ ๔ ไม่ลงในอุปัชฌาย์ทำ ทัฬหีกรรมบวชซ้ำ บวชมาเพื่อตัดความไม่สะอาดบริสุทธิ์อันนั้น เพื่อจะมาปฏิบัติให้มันก้าวหน้า

ความก้าวหน้า ก้าวหน้าคือความอบอุ่นหัวใจ ก้าวหน้าคือว่าจิตใจของเรา เราเกิดมาเป็น มนุษย์เห็นภัยในวัฏสงสาร ถึงได้เสียดสละความเป็นมนุษย์นั้นมาบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระ แล้วเราก็อยากจะปฏิบัติเห็นไหม อยากปฏิบัติให้เข้ากระแส อย่างน้อยก็ให้พาดกระแส อย่างน้อย ก็ให้เห็นสังฆกรรม แล้วถ้ามันทำไปแล้วมันติดขัดไปหมด มันเป็นเพราะเหตุใด

ตรวจสอบๆ เห็นไหม ตรวจสอบเสร็จแล้วถึงที่สุดแล้วถ้าไม่แนใจในอุปัชฌาย์ ไม่แนใจ แล้ว เวลาเราไม่แนใจในอุปัชฌาย์บวชเป็นพระใหม่ เป็น! ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าตั้งแต่พื้นฐานเลย ถ้าเราไม่แนใจ ตั้งกรรมนั้นเราไม่มั่นใจ เราบวชมาเป็นพระใหม่ เป็น! เพราะบวชมาแล้ว คนบวชมันไม่รู้ พอบวชมาไม่รู้เขาต้องเข้าสังฆกรรมใหม่ ถ้าเข้าสังฆกรรม ถ้าบอกว่าไม่เป็นสังฆกรรมนั้นมันก็เป็นโมฆะหมดละสิ

ฉะนั้น เวลาบวชมา บวชมาในอุปัชฌาย์อาจารย์ร่วมกัน บวชมาในวงกรรมฐานเรา บวชมาแล้วก็บวชมาเป็นพระ พอบวชมาเป็นพระแล้วเป็นพระใหม่ เป็น เพราะเป็นพระแล้วมันต้องทำสังฆกรรม เพราะสังฆกรรมนั้นมันต้องสะอาดบริสุทธิ์ แล้วถ้าสังฆกรรมนั้น แล้วถ้าไม่เป็นพระมันเข้าสังฆกรรมได้ไหม

คุณิ เวลาลงอุโบสถ ฆราวาสเข้ามาได้ไหม ไม่ได้ แม้แต่ทำสังฆกรรม เวลาตั้งญัตติมันก็ต้องอยู่ห่างจากเราแล้ว แต่เวลาคนที่บวชมาด้วยวิบัติแล้วเข้ามาเป็นสงฆ์ใหม่ เป็น ลงอุโบสถได้ไหม ได้ เวลาร่วมกันได้ไหม ได้ แต่เราแน่ใจว่าอุปัชฌาย์ของเราขาดจากสงฆ์ ยังเป็นพระอยู่ไหม เราสู้ขึ้นมาแล้วความเป็นสงฆ์ก็ขาด แต่ขาดแล้วเราจะยอมรับไหม เราจะบวชซ้ำ จะบวชทำทัฬหีกรรมหรือเราจะปล่อยให้เราน่าในอยู่อย่างนั้นไป เห็นไหม

เราจะมาถอดเขี้ยวถอดเล็บไป ถัดถอดเขี้ยวถอดเล็บ แล้วสิ่งนี้เราถอดเขี้ยวถอดเล็บแล้วเราจะถอดถอนกิเลสในใจไป เราจะถอดถอนความหมักหมมในหัวใจไป ถ้าเราจะถอดความหมักหมมในหัวใจมันจะถอนที่ไหน การถอนคือทำความสงบของใจเข้ามา คุณิ หลวงปู่มันเวลาท่านปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติเวลาออกจากสมาธิมาออกจากการปฏิบัติมา เอ๊ะ มันก็ปกติ มันเป็นเพราะเหตุใด ทดสอบๆ พยายามค้นคว้าพิจารณาด้วยปัญญาของท่าน

อ้อ อดีตชาติเคยปรารถนาพระโพธิสัตว์ ถ้าปรารถนาพระโพธิสัตว์เห็นไหม สร้างบุญกุศลมามหาศาลนะ พระโพธิสัตว์เวลาประพฤติปฏิบัติมันจะได้มานโลกีย์ อยู่กับอภิญญาอย่างนั้นเพื่อสร้างสมบารมี ฉะนั้นโลกีย์มันจะอภิญญา จะรู้ รู้วาระ รู้ต่างๆ เพื่อสร้างสมบารมี เพื่อรื้อสัตว์บนสัตว์ สัตว์ในวัฏฏะที่ไหนตกทุกข์ได้ยากพระโพธิสัตว์จะเข้าไปโอบอุ้ม พระโพธิสัตว์จะไปช่วยเหลือเจือจาน มันถึงเข้าอริยมรรคไม่ได้ มันทำได้แต่อภิญญา ทำได้แต่มานโลกีย์

ฉะนั้น เราก็ปรารถนา ปรารถนาจะพ้นจากทุกข์เห็นไหม เวลาพิจารณาไปแล้วมันก็ออกมาปกติ พิจารณาไปแล้ว พิจารณาเข้าไปแล้วมันก็เหมือนกับถนนขาด พิจารณาไปแล้วก็ไปเจอเหมือนกำแพง มันไปไม่ได้ แล้วมาพิจารณาด้วยปัญญาของท่านเห็นไหม ด้วยปัญญา คุณิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อุทกดาบส อาฬารดาบสรับรอง เห็นไหม ได้สมบัติ ๘ เหมือนเรา เป็นอาจารย์ได้เหมือนเรา เขาย่องยก ยกย่องเทียบเท่า อาจารย์เลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ มันแก้กิเลสไม่ได้ พอมันแก้กิเลสไม่ได้ ท่านถึงได้ละได้วางแล้วท่านออกมาค้นคว้าของท่านเอง จนท่านทะลุด้วยปัญญาญาณของท่าน ด้วยมรรค

ญาณของท่าน หลวงปู่มั่นเวลาท่านพิจารณาของท่านเห็นใหม่ ท่านพิจารณาของท่าน พิจารณา
กายเพราะอะไร เพราะหลวงปู่มั่นเป็นสาวก สาวกะ เราเกิดมาท่ามกลางพุทธศาสนา

หลักธรรมในพุทธศาสนามีอยู่ ประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมนั้น แต่ประพฤติกิบัติ
ขนาดไหนด้วยความเป็นสุภาพชนด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ พิจารณาแล้วมันไม่ไป พิจารณาแล้ว
มันปกติ พิจารณาแล้วคูสิ ในเมื่อเขี้ยวเล็บในใจมันถอดไม่ได้ มันคาอยู่นี่ แล้วทำยังไง พิจารณาๆ
พิจารณาคด้วยปัญญาญาณของท่าน

อ้อ..ด้วยคุณธรรมนะ ด้วยอำนาจวาสนานะ ด้วยความปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์
ปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บารมียิ่งใหญ่ นะ ทำความสงบของใจเข้าไป ใจ
สงบแล้วไปลาภันที่ในสมาธินั้น ไปลาภันที่ฐิติจิตนั้น นี่ลาฐิติจิต ลา บอกว่าที่สร้างมาก็รู้ว่าสร้าง
มา อันนี้เป็นสมบัติส่วนตัว เป็นจรตนิสัย เป็นอำนาจวาสนา เป็นสมบัติส่วนตัว ไม่มีใครจะแย่ง
ชิงใครได้ ใครจะมาทำให้ยุบยอบ ใครจะมาเพิ่มเติมให้ ไม่มี เป็นเพราะเราทำของเราเอง

แต่ด้วยความปัญญา ด้วยความค้นคว้า ด้วยความว่าถ้าปฏิบัติในปัจจุบันนี้มันก็ถึงที่สุด
แห่งทุกข์ได้เหมือนกัน มันก็เป็นพระอรหันต์ได้เหมือนกันเห็นใหม่ เข้าไปลาจากฐิติจิต ลาแล้ว
ออกมาทำความสงบของใจเข้าไปใหม่ จิตสงบเข้าไปแล้ว เวลาพิจารณากายเข้าไป พอพิจารณา
เข้าไปมันถอดเขี้ยวถอดเล็บ ถอดคนะ... มันถอด เวลามันพิจารณาไปแล้วมันถอดยังไง มันถอด
เพราะอะไร เพราะความล่งเลสงสัย เพราะสิ่งที่มันคาหัวใจ เพราะสิ่งที่มันคาใจไว้ มันโง่หมด
มันถอดออกหมด มันวางหมด มันทำได้ เวลาออกจากสมาธิมานะ “เออ! มันต้องอย่างนี้ มันต้อง
อย่างนี้”

เวลาคนที่มีความคุณธรรมเขาทำของเขาอย่างนั้นเห็นใหม่ มีความคุณธรรม มีอำนาจวาสนา จะถอด
เขี้ยวถอดเล็บ จะภาวนา เขาเทียบเคียง สิ่งใดที่เป็นอกุศล สิ่งใดที่ทำแล้วเป็นบาปเป็นกรรมเขาไม่
ทำ คนที่มีสติปัญญาเขาจะถอดเขี้ยวถอดเล็บของเขา เขาถอดเขี้ยวถอดเล็บก็เพื่อตัวเอง ไม่ใช่
มาเพิ่มบาปเพิ่มกรรมมาสร้างความแตกแยกสร้างบารมีสร้างด้วยการทำอกุศล

อะไรเป็นอกุศล เห็นใหม่ อกุศลๆ ถึงพร้อม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เอง
โดยชอบ ความชอบธรรมนั้นไม่มีสิ่งใดที่จะไปชักไปทำให้ผิดพลาดคิดเพี้ยนไปได้ เพราะมัน
ชอบธรรม มันชอบธรรมในตัวมันเองไง แต่ถ้ามันอกุศลมันไม่ชอบธรรม “อกุศล” มันไม่ชอบ
ธรรม ถ้าไม่ชอบธรรมๆ ก็ต้องกระมิดกระเมี้ยน หลบหลีก แอบทำ ทำด้วยความในที่ลับ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “กรรมไม่มีที่ลับที่แจ้ง” ทำในที่ลับมันก็ให้ผลมากกว่าที่แจ้งด้วย ทำในที่แจ้งมันก็ให้ผลเหมือนกัน อ้าว! กรรมมันมีที่ลับที่แจ้งที่ไหน ออกุศลไปแอบทำแล้วมันจะไม่เป็นบาปที่ไหน มันบาปกรรมทั้งนั้น แล้วจะมาถอดเขี้ยวถอดเล็บ ไอนี้มันเพิ่มเขี้ยวเล็บนะ เวลาหมาบ้า เวลามันกัดใครไม่ได้มันกัดหางตัวเองเห็นไหม จี้เรื่อนนะ เวลามันคัน มันพยายาม มันกัด มันพยายามขบกัดผิวหนังมันเพราะอะไร เพราะว่ามันคัน นี่ไง นี่ไง เวลามันออกุศลมันจะเป็นคุณประโยชน์ตรงไหนล่ะ มันไม่เป็นประโยชน์

ถ้าจะถอดเขี้ยวถอดเล็บ การว่าถอดเขี้ยวถอดเล็บเราต้องสัมมาทิฐิ เรามีความเห็นถูกต้อง เรามาเพื่อคุณงามความดีของเรา แล้วคุณงามความดีของเรามันไม่ใช่อยู่ที่ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ อันนั้นโลกธรรม ๘ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ ติฉินนินทา สรรเสริญนินทา แล้วเราไปปรารถนาตรงนั้น ปรารถนาให้คนสรรเสริญ ปรารถนาลาภ ปรารถนายศลาภบรรดาศักดิ์ ปรารถนาการยอมรับของสังคม เอ็งออกมาจากสังคมไม่มีคนดูแลเอ็งหรือ บวชเป็นพระมาเอ็งก็ประกาศแล้วว่าสมณะผู้ละผู้วาง แล้วเอ็งปรารถนาอะไร เอ็งปรารถนาชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ นั่นเป็นการปฏิบัติธรรมหรือ เขาละกันมาทั้งนั้น เขาละกันมา เห็นไหม

คูลี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปฏิบัติอยู่ปัจจุวัคคีย์อยู่ปัจจุฐากอยู่ ปัจจุวัคคีย์ทิ้งไปเลย เหลืออยู่องค์เดียว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านไปของท่านอย่างมากก็มีผู้อยู่ปัจจุฐากองค์เดียว แต่หนุ่มๆ ไม่มีเลย ท่านไปองค์เดียวทั้งนั้น มันจะต้องเอาใครไป พระรุงพระรังด้วย จะไปวิเวกจะต้องเอาเซเว่นไปด้วยใช่ไหม จะไปวิเวกต้องเอาเซเว่นไปดักหน้าไว้หรือ จะไปวิเวกกันหรือ

มันเป็นเรื่องเป็นไปได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เรื่องที่เป็นไปได้ เวลาเขาไป เห็นไหม คูลี หลวงตาท่านพูด พระเราออกธุดงค์ออกธุดงค์ทำไมกัน ออกธุดงค์ค้นคว้าหาตัวเอง เวลาไปนะ ขึ้นป่าขึ้นเขาแบกกลดแบกบาตรไปทุกข์ยากขนาดไหน ไปทำไม ก็ไปหาตัวเรานี้แหละ ไปอยู่ที่ไปอยู่บ้านน้อยๆ ไม่ให้เขามายุ่งมายากกับเรา ถ้าเขาบ้านใหญ่เขาดูแลเรา ตกเย็นก็มาแล้วมาศึกษาธรรมะ มาศึกษา ท่านไปท่านก็ออกหาที่บ้านน้อยๆ มีหลัง ๒ หลัง อาศัยการดำรงชีวิต แล้วค้นหาตัวเรา เราไปธุดงค์ไปหาจิตใจของเรา เราไม่ใช่ไปเพื่อให้เขายอมรับนะ ไม่ต้องยอมรับหรือ เขาอยู่ป่าอยู่เขาเขาอยู่สุขสบายอยู่แล้ว

มีเห็นไหม คูลี พระธุดงค์ เวลาไปถึงไหน ไปเห็นสภาพความเป็นอยู่ของเขาแล้วสงสารอยากจะให้เขาเขานุ่งยีนส์ เวลาเขาไถกันก็อยากจะเอารถไถไปช่วยเขา เวลาเขาปลุกข้าวไร่ ก็

บอกจะเอารถไปช่วย วางแผน โอ๊ย เพราะอะไร เพราะเราคนเมือง ความคุ้นชินของเรา วัฒนธรรมของเรา เราไปเห็นชาวป่าชาวเขาเราสงสารเขามาก อูย เขามีไม้อันเดียว เขาปักดินแล้ว เขาก็หยอดข้าว อูย เขาไม่มีเครื่องมือทำมาหากินเลย อูย เราจะต้องไปช่วยเหลือเจือจานเขา ช่วยเหลือเจือจานอะไร ที่ลาดชันอย่างนั้นรถมันจะไปได้อย่างไร ที่ลาดชันอย่างนั้น มีพระใหม่ๆ ไป รุดคงอย่างนี้เยอะมาก ไปถึงนะ โอ้อโฮ ไปเห็นเขาแล้วมันสงสารเขาไปหมด แล้วก็มาหาเรา หลวง พ่อ เขาไม่มียีนส์จะขอเสื้อผ้าไปแจก จะขออนุ่นไปแจก จะขอนี้ไปแจก

มันเป็นวัฒนธรรมประเพณีของเขา เราจะไปทำลายวัฒนธรรมประเพณีของเขา เราจะ ช่วยเหลือเจือจานเขาต้องช่วยเหลือเจือจานจากรากเหง้าวัฒนธรรมของเขาขึ้นมา จากความ เป็นอยู่ของเขาให้เขายืนอยู่ได้โดยวัฒนธรรมของเขา ไม่ใช่จะเอาน้ำประปาขึ้นไปให้เขา จะเอาน้ำ ทุกอย่างไปให้เขา ถ้าประปาภูเขาเขาทำของเขาได้ เขาทำความเจริญได้ อันนั้นทำได้

ถ้ามันจะวิเวกมันวิเวกที่นี้ไง ถ้าจะวิเวกนะ ออกวิเวก ไซ้ เวลาออกพรรษาแล้วพระเราต้อง ออกหาความสงบสัจ ต้องออกเปลี่ยนสถานที่เพื่อให้จิตใจตื่นตัว เพื่อการค้นคว้า เราต้องค้นคว้า ตัวเราเอง ที่เราประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ เราจะมาถอดเขี้ยวถอดเล็บ เราไม่ใช่สัตว์ เวลามันจะกัด นะ เขาใส่ตะกร้อ ถ้ามันจะกัดนะ เขาส่งเสวภาตัดเขี้ยวมัน ถอดเขี้ยวถอดเล็บเนี่ย ถ้าเป็นสัตว์เขา ถอดง่าย ๆ เลย

แต่เราจะถอดเขี้ยวถอดเล็บเราใครมันจะถอดให้ สีส สมานธิ ปัญญา มรรคผลจะถอดให้ แล้วจะถอดให้มันต้องมีคุณธรรม มีคุณธรรมหมายถึงว่ามันต้องทำขึ้นมาจากสัมมาทิฐิ ทำขึ้นมา จากความถูกต้องดีงาม ถ้ามันความถูกต้องดีงามมันเป็นกุศล สิ่งที่เป็นกุศลเห็นใหม่ สิ่งที่เป็นกุศล กับความเป็นกุศลกับความเป็นธรรมมันจะเข้ากัน

อกุศล นี้อุบาย แดกแยก แล้วมันจะเป็นกุศลได้อย่างไรล่ะ เวลาจะไปก็ไปด้วยความ หวาดกลัว ไปด้วยความหวาดระแวง ไปด้วยความกลัวเขาจะรู้เท่ารู้ทัน ปกปิดไว้ ยุแยงไว้ แล้ว กลัวเรื่องมันจะแดง แล้วมึงไปภาวนาอะไรกัน อยู่วัด มึงอยู่วัด มึงภาวนายังไม่ลง แล้วมึงก็ไปนั่ง สะอึกอยู่ในป่า มึงก็ไปนั่งไปจุดไฟเผาผิงกันอยู่นั่น ไปนั่งภาวนาก็ไฟเผาอยู่ในหัวใจ กลัวแต่ เรื่องมันจะแดงขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ มันจะเอาความสงบมาจากไหน ไหนว่าจะถอดเขี้ยวถอดเล็บ

ถอดเขี้ยวถอดเล็บมันต้องถอดเขี้ยวถอดเล็บมาตั้งแต่ต้น มันเป็นธรรมและเป็นอธรรม ถ้า มันเป็นธรรมนะ เป็นธรรมแต่ต้นทำสิ่งใดก็เป็นธรรม สิ่งที่เป็นธรรมให้ใครมาเพ่งโทษให้ใครมา บิดเบือนให้มันเป็นอธรรม มันเป็นไปได้ไม่ได้! สิ่งที่เป็นธรรมยังไงมันก็เป็นธรรม

ถ้ามันเป็นธรรม มันไปอยู่กับใครมันก็เป็นธรรมเห็นใหม่ คุณท้าวที่อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ มันคิดได้ยังไง บอกจะปกครองสงฆ์แทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันคิดได้ยังไง “ท้าวท้าว แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เรายังไม่ให้เลย ต้องให้สงฆ์ปกครองสงฆ์” ถ้ามันเป็นธรรมมันเป็นธรรมทั้งนั้น ถ้ามันเป็นธรรมยังไงมันก็เป็นธรรม มันจะไปถอดเขี้ยวถอดเล็บมันจะไปถอดกันมันมีแต่ไปเสริมใจ เขี้ยวเล็บมันจะเนา

คุณสิ เวลาปวดฟันรากฟันมันเนา มันจะมีความเจ็บปวดในเหงือกมึนนั้นล่ะ แล้วมันบอกมันจะถอดฟันๆ มันเป็นโดยธรรมชาตินะ นี่จะพูดให้เห็นว่ากิเลสเห็นใหม่ ระหว่างธรรมกับธรรมมันแตกต่างกันมหาศาล ถ้าเป็นธรรมภิกษุมันต้องออกวิเวกอยู่แล้ว การไปมันไปอยู่แล้ว การไปครูบาที่ส่งเสริมอยู่แล้ว แต่ไม่ใช่การชักนำ ไม่ใช่การสร้างสิ่งที่ว่าเป็นความลับ สิ่งที่เราสร้างไฟแล้วเวลาไปแล้วนะ

ความลับไม่มีในโลก ใครเป็นคนทำ คนทำนั่นแหละจะไปนั่งสะดุ้งอยู่ แล้วไปนั่งสะดุ้งอยู่ แล้วมันเป็นจริงขึ้นมาได้ใหม่ มันพูดด้วยความสังเวชนะ สังเวช นี่ใจสมบัติของเรา เราสละทานก็เป็นสมบัติของเรา เรายกขาстилก็เป็นสมบัติของเรา เราภวานาก็เป็นสมบัติของเรา เราเกิดเป็นปัญญาญาณก็เป็นสมบัติของเรา มันสมบัติของเราทั้งนั้นถ้าทำดีเป็นสมบัติของเรา ธรรมะมันต้องเป็นธรรมะวันยังค่ำ ธรรมก็คือธรรม ทำดีก็เป็นทำดี ถ้ามันเป็นธรรมมันจะเป็นธรรมขึ้นมาได้ยังไง มันเป็นธรรม มันเป็นธรรมไม่ได้หรอก

ถ้าจะถอดเขี้ยวถอดเล็บมันต้องเป็นสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้อง ความเห็นดีงาม เราจะถอดเขี้ยวถอดเล็บของเราจะ เราจะถอดถอนอวิชชา ถอดถอนความเห็นผิด ถัดถอนความเห็นผิด สิ่งที่ยึดมั่นแน่นหนาเห็นใหม่ มันธรรมะเก่าแก่ใจ มีลาภ เลื่อมลาภ มียศ เลื่อมยศ มันอยากได้ลาภอยากได้ยศ ได้การยอมรับ ได้ยศถาบรรดาศักดิ์

แหม มันแบบว่าทำไมมันไปกินบุตรกินคู่ออย่างนั้น หัวใจที่มีคุณธรรม เราเสียขายเสียขายความเป็นพระของเรา แล้วลงไปเป็นบุตรเป็นคู่อ ใอันนั้นเขาไว้ให้สุนัขมันกิน สุนัขเอาไว้เขาเอาไว้กินจี้ หัวใจเราจะไปกินจี้หรือ เราต้องกินศีล สมาธิ ปัญญาสิ เราจะสร้างคุณงามความดีของเราจะ มันเสียขายใจ แต่มันก็เป็นกรรมของสัตว์ เขาปรารถนาอย่างนั้น เขามีความเห็นอย่างนั้น เขาทำอย่างนั้นเพื่ออกุศลของเขา อันนั้นมันกรรมของสัตว์

ฉะนั้นเราจะถอดเขี้ยวถอดเล็บ มันเป็นคนดี เป็นความเห็น แล้วผู้ที่มีธรรมเห็นใหม่ ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ ถ้าใจเป็นธรรมมันมองอะไรเป็นธรรมไปหมดละ มันมองแล้วมันเห็นใจ มอง

แล้วมันเห็นแล้วมันสังเวช ธรรมสังเวช มันสังเวชมากนะ สังเวชว่าทำไมมันเอาฟันเอาไฟเผามัน
ทำไมมันสร้างเวรสร้างกรรมของมัน โง่ได้ขนาดนั้นเนาะ แล้วมันบอกมันจะปฏิบัติ แล้วมันเอา
แต่ฟันแต่ไฟเผามัน

เห็นไหม เป็นคติเป็นแบบอย่าง แล้วเราเอาสิ่งนี้เป็นคติ แล้วเราใช้สติปัญญาใคร่ ครวญ
เพื่อประโยชน์กับเรา ตามใจตัวเอง ตามใจเราว่าเราปรารถนาอะไร เราบวชมา เราเกิดมาในวิภวภู
เราก็ทุกข์ยากพอแรงอยู่แล้ว แล้วเราจะพ้นจากทุกข์เราจะทำความจริงของเราขึ้นมาอย่างไร ให้
เป็นความจริงเถอะ จะทำที่ไหน จะทำอย่างไร ให้มันเป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าความจริงขึ้นมาเห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ ตรัสรู้เอง
โดยชอบ โดยชอบ เอวัง